

sen ikke kan træffe bindende Afgørelse uden Godkendelse af Ministeren for offentlige Arbejder. Men alt dette faar ogsaa gaa paa Landstingets Kappe.

Det Punkt, jeg synes allermindst om, er, at Godkendelse af Ministeren for offentlige Arbejder kræves til Beslutninger om Gennemførelsen af saadanne af Havnebestyrelsen vedtagne Foranstaltninger, som af Havnedirektøren i en til Bestyrelsen afgiven skriftlig begrundet Indsigelse erklæres for at staa i Strid med Havnens Interesser. Der skabes derved et Konfliktstof ved den første den bedste Løjlighed, hvor Havnedirektøren mener, at Havnebestyrelsen, som er den, der dirigerer det hele, og hvis Embedsmand Havnedirektøren er, handler mod Havnens Interesser og klager til Ministeren, og saa er det Ministeren, der har Afgørelsen, og ikke Havnebestyrelsen, altsaa ikke det bestyrende Raad. Det mener jeg er en farlig Ting. Vi skaber her paa Forhaand Tvivl og Tvist, som ikke burde være der, og havde der været Tid til det, vilde jeg have virket meget ivrigt for at faa det Punkt taget ud. Jeg ved ikke, hvem der har været særlig interesseret for at faa det sat ind i Lovforslaget, men det har selvfølgelig ikke været dem, som interesserer sig for Havnebestyrelsen, men nok dem, som interesserer sig for Havnedirektøren.

I § 5 lægger jeg den allerstørste Vægt paa Bestemmelsen om, at Bestyrelsens Møder er offentlige, thi deraf følger som Konsekvens, at Forhandlinger og Betænkninger og alt, hvad der sker i Bestyrelsesmøderne, ogsaa er offentlige, saa at vi kommer bort fra det Hemmelighedskræmmeri, som alle ved, at der har været i Havneraadet, og som har givet Anledning til vægtige og velbegrundede Klager, f. Eks. at det er ganske umuligt for en Kreds af næringsdrivende, om hvis Forhold et Underudvalg af Havneraadet har udarbejdet en lang, meget vidtløftig og meget indgaaende Betænkning, at komme i Besiddelse af denne eller blot at faa at vide, hvad der staa i den om de næringsdrivendes egne Forhold. Man skulde ikke tro, at det kunde ske i dette Aarhundrede, men saaledes er det, og saaledes vil det forhaabentlig aldrig mere blive, ligesom vi, hvis vi vedtager dette Lovforslag selv med de Mangler, der klæber ved det, neppe nogen Sinde vil komme til at se en Embedsmand erklære aaben Krig mod de næringsdrivende, hvis Interesser han er sat til at beskytte.

Hammerich: Jeg kan ligesom de andre ærede Talere anbefale, at denne Sag fremmes og fremmes uden Udvalg. Det er jo en ganske betydende Ændring, der er Tale om at underkaste Styrelsen af Københavns Havn, idet Havneraadet, eller nu Havnebestyrelsen, ikke bliver raadgivende, men besluttende. Dette er fuldt berettiget; da det er rigtigt, som ogsaa Lovforslagets første Paragraf udtaler, at Københavns Havn er en selvejende Institution, er det givet, at man ogsaa maa ønske, at Havnebestyrelsen kan være besluttende, det er ikke nok, at den er raadgivende, selv om vedkommende, der skal tage imod Raadene, tager saa meget Hensyn til dem, som man kan ønske. Jeg kan ikke være ganske enig i den Udtalelse af en af de foregaaende Talere, at vi har haft en ganske absolutistisk Havnebestyrelse. Det kunde have været Tilfældet, men det har ikke været det. Ganske vist har Havnekaptajnen ganske naturligt haft en meget stor Myndighed, men der har i Regelen været et godt Samarbejde med ham, og naar der har været divergerende Meninger mellem ham og Raadet, er der altid fra Ministeriets Side taget et meget alvorligt Hensyn til Havneraadets Udtalelser. Ordningen er jo imidlertid den, at enhver Sag for det første udarbejdes af Havnekaptajnen, derefter sendes til Ministeriet, og at det er Ministeriet, der alene afgør, om en Sag, enten den er stor eller lille, skal forelægges for Havneraadet. Det siger sig selv, at dermed kan der aldrig blive noget stort Ansvar for Havneraadet, og at selv om det har været saa, at Ministeriet i Regelen har sendt de allerfleste, navnlig de betydende Sager til Havneraadet og, som jeg før sagde, altid har taget et overvejende Hensyn til den Stilling, Havneraadets Flertal har taget, er det givet, at Initiativet til, hvad der skal foregaa i Havnen, altid har ligget hos Havnekaptajnen og egentlig været saa temmelig berøvet Havneraadet. Det har haft den uheldige Følge, at naar en Gang imellem, som det ogsaa har været Tilfældet ved ret betydende Sager, Havneraadet selv har taget Initiativ, har Havnekaptajnen betragtet sig som brøstholden, og det har derfor altid da været vanskeligere at naa til Forstaaelse, og sikkert er det, at Ansvarret maa altid først ligge hos Havnekaptajnen og derefter i sidste Instans hos Ministeriet.

Det er disse Forhold, som nu bliver afgørende ændret ved den Ret til at tage